

Sasszemek

Jakab Flóra tizenkilenc éves, az Eötvös József Református Középiskola tanulója. 2013-ban megnyerte az Év Természetfotósa Ifjúsági kategóriájának díját. Szabadidejében színjátszással és énekléssel foglalkozik, sportol és állatorvosnak készül. A fotózásról kérdeztük.

Mióta érdekel a fotózás, és hogyan táltál rá?

Már egészen óvodás korom óta érdeklődöm a természet, illetve a fotózás iránt. Ezt a kettőt összekapcsolva kezdett kedvenc hobbimá válni a természetfotózás. Persze nem volt nehéz dolgom, hiszen édesapám ugyancsak ezzel tölti szabadidejét. Kezdetben még diára fotóztam, bár nem értettem igazán hozzá. Apa tanítgatta, hogyan is kell előhívni, de ahhoz még abban az időben kicsi voltam. Emlékszem, egyszer én is hívtam elő egy tekercs filmet laborgéppel. Az igazi áttörést a digitális korszak jelentette, hiszen onnantól kezdve már nem sötétkamrában és vegyszerek közt hívtuk elő a képeket, hanem csak egyszerűen kinyomtattuk őket. Nagy luxus is volt, hiszen

nem kellett már a tökéletes élességre, színre koncentrálni, hanem szinte korlátlan mennyiségű fotót tudtam készíteni egy-egy témáról, míg tökéletes nem lett.

Milyen géppel fotózol? Létezik fotós ruházat?

A felszerelésemet illetve, leginkább apa „levetett” fényképezőgépeit használtam. Az első komolyabb gépem egy Canon EOS 350D volt. Ezt követte egy 20D, és 17 évesen megkaptam a legkomolyabb gépet, egy Canon EOS 7D-t. Saját optikával is rendelkezem, egy teleobjektívvel, illetve egy makróval, de valljuk be őszintén, a „szomszéd fűje mindig zöldebb” alapon használom az apa objektívjeit is. Igen, rendelkezem fotós ruhával, az erdőben bele kell olvadni a környezetbe,

amihez nélkülözhetetlen a tökéletes felszerelés. Szerencsére, fotós ruhákat is örököltem, így nem kell pénzt költeni. A használt darabok tökéletesen megfelelnek az én elvárásaimnak. Némelyik imitt-amott kopott, vagy lóg rajtam, de én jól érzem magam benne, és a célra is megfelel.

Mi az, amit a legszívesebben fotózol? Pontosan tudod, hogy mikor fogsz fényképezni, vagy spontán jönnek a lehetőségek, és kapsz az alkalmon?

Legszívesebben a természetet fotózom. De igazából „mindenevő” vagyok. Szívesen fényképezem a saját kutyámat, és ugyanúgy

szeretem járni a réteket apró rovarok, bogarak és növények után kutatva. Általában tudatosan megyünk. Előkészítjük a terepet, lest építünk Apával. Ám előfordul az is, hogy a szerencsére bízunk magunkat, és azt fotózzuk, amit találunk.

Nehéz jó képet csinálni?

Sokan azt gondolják, hogy nem olyan bonyolult természetet fotózni, hiszen adott minden, csak várni kell. Ez nem így van. Már a „hosszú évek” során megtapasztaltam, hogy igenis, a fotózás egyik legnehezebb műfajáról van szó. Nem könnyű hajnal fél négykor kelni, amikor

még csillagos az ég, hogy a legszebb fényekkel tudjunk fotózni. Nem könnyű 500 métert kúszni az őz után, és még így sem biztos, hogy nem vesz észre. Nem könnyű a mocsárban a tapasztaltabb után caplatni, belesüllyedni az iszapba. Mindezek ellenére megéri.

Kik azok, akik büszkék rád és miért?

Azt hiszem a családom, barátaim büszkék rám (Ezt ők mondták!), mert már számos kisebb-nagyobb díjat a magaménak tudhatok. Magyarországon az év természetfotósa 2013 pályázatán indultam, amit meg is nyertem. Az

egész országból küldenek képeket. Én ifi kategóriában indultam, de ezen kívül még van 11. A mezőnyben 35 versenyző volt, és rengeteg művészi képet láttam. Lehetőségem volt versenyezni külföldön is. Finnországban rendezett Liminka Bay Bird Photo Competition 2. helyezést értem el. Továbbá sikerült első díjat kapnom a Víz világnapja alkalmából rendezett fotó- és rajzpályázaton, ahol olyan fotóst szorítottam magam mögé, aki eddig sokkal többet ért el nálam. Büszkén olvasom el mind a mai napig azt az e-mailt, amit a Londoni Természettudományi Múzeumtól kaptam, hogy bekérték az eredeti képet (és olyan formátumot, amiből majd a kiállítási képet csinálják) az egyik fotómról. Számos kisebbfajta pályázaton is szép eredményeket értem el, ilyen a „Heves egy napja” rapid fotópályázat, vagy akár egy „rangtalan” országos verseny.

Tehát ő az a személy, akinek számít a vélemény egy elkészült képeddel kapcsolatban?

Igen, ő a Mesterem és az édesapám is egyben. Az ő szava ér számomra a legtöbbet. Viszont vannak még fotós barátok, akik a természetfotózásban nagy embereknek tekinthetők.

Van távolabbi elképzelésed a fotózással? Tudnád fő hivatásodnak tekinteni? Mi szeretnél lenni, ha nagy leszel?

Semmiképpen nem szeretnék a fotózással pénzt keresni, és ezt munkámnak választani, hobbiszinten szeretném üzni. Egyébként kiskorom óta állatorvos szeretnék lenni. Imádom az állatokat. Megmenteni és segíteni szeretnék rajtuk.

Mik a céljaid? Hogyan látod magad 20 év múlva?

Legközelebbi célom a gimnázium befejezése után bekerülni a Szent István Egyetem Állatorvosi Karára. Ezért lelkesen dolgozom, hiszen a kémiát és a biológiát emelt szinten tanulom. Állatorvosként szeretnék magánrendelőben dolgozni, és egy kutyamenhelyet nyitni. Természetesen 40 évesen is foglalkozni akarok a fényképezéssel.

Milyen személyiségnek tartod magad? Vannak gyengeségeid, amin változtatnál?

Alapvetően egy céltudatos vagyok. Leginkább a magányos farkas kifejezés illik rám. Vannak barátiam, jól kijövök az emberekkel, de nem mindenkit engedek közel magamhoz. Az elmúlt években hanyagoltam a tanulmányaimat, de változtattam, és mostanra összeszedtem magam, hogy

felvegyenek az egyetemre. Rossz tulajdonságaim közé tartozik, hogy türelmetlen ember vagyok, viszont fotózáskor egyszerűen eltűnik belőlem. Ezért is szeretem, mert megnyugtat. Kint lehetek a természetben, és olyan dolgokat láthatok, ami másnak fel sem tűnik. Minden egyes alkalom egy életre szóló élmény.

Török Lilla